

ΤΩι ΑΓΙΩι ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩι ΣΑΒΒΑΤΩι
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 1).

Προοιμιακός ψαλμός. (Σελίς 42-46).

Εἰρηνικά. (Σελίς 16-18).

Κύριε, ἐκέκραξα... (Σελίς 46-49).

Τροπάρια.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι, ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄφρασι ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Τῷ Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Σήμερον ὁ Ἄϊδης στένων βοᾷ: Συνέφερέ μοι, εἰ τὸν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, μὴ ὑπεδεξάμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμέ, τὸ κράτος μου

ΤΟ ΑΓΙΟ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἄς εἶναι δοξασμένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατέρα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, Καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίδα 1).

Προοιμιακός ψαλμός. (Σελίδα 42-46).

Εἰρηνικά. (Σελίδα 16-18).

Κύριε, ἐκέκραξα... (Σελίδα 46-49).

Τροπάρια.

Τὶς ἐσπερινὴς μας προσευχὴς δέξου τις, Ἅγιε Κύριε, καὶ δός μας συγχώρηση ἀμαρτιῶν, διότι εἶσαι ὁ μόνος πού ἔδειξες στὸν κόσμον τὴν Ἀνάσταση.

Ἐλᾶτε, λαοί, γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ περικυκλώστε τὴν, καὶ δοξάστε μέσα σ' αὐτήν, αὐτὸν πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· διότι αὐτός ἐστὶν ὁ Θεὸς μας, ὁ ὁποῖος μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τίς ἀνομίες μας.

Ἐλᾶτε, λαοί, νὰ ὑμνήσουμε καὶ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Χριστό δοξάζοντας τὴν Ἀνάστασή του ἀπὸ τοὺς νεκρούς· διότι αὐτός ἐστὶν ὁ Θεὸς μας, πού λύτρωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ ἐχθροῦ (τοῦ διαβόλου).

Μέ τό πάθος σου, Χριστέ, ἐλευθερωθήκαμε ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴ φθορά. Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Σήμερα ὁ ἄδης στενάζοντας ἀναφωνεῖ: Θά μοῦ συνέφερε, ἐάν δέν εἶχα δεχθεῖ, ἐκεῖνον πού γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Μαρία· διότι μέ τό νὰ ἔλθει αὐτός σ' ἐμένα, κατέλυσε

ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέτριψε, ψυχᾶς ἄς κατεῖχον τὸ πρίν, Θεὸς ὧν ἀνέστησε. Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου. (Δίς).

Σήμερον ὁ Ἄιδης στένων βοᾷ· Κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐδεξάμην θνητόν, ὡσπερ ἓνα τῶν θανόντων, τοῦτον δὲ κατέχειν ὅλως οὐκ ἰσχύω, ἀλλ' ἀπολῶ μετὰ τούτου, ὧν ἐβασίλευον· ἐγὼ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνας, ἀλλὰ οὗτος ἰδοὺ πάντα ἐγείρει. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Σήμερον ὁ Ἄιδης στένων βοᾷ·κατεπόθη μου τὸ κράτος· ὁ Ποιμὴν ἐσταυρώθη, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησεν. Ὡσπερ ἐβασίλευον ἐστέρημαι· καὶ οὐς κατέπιον ἰσχύσας, πάντα ἐξήμεσα· ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ σταυρωθεὶς· οὐκ ἰσχύει τοῦ θανάτου τὸ κράτος. Δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου.

Δόξα...

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωυσῆς προδιετυποῦτο λέγων. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως,

τὴν ἐξουσία μου· συνέτριψε τίς χάλκινες πύλες μου, καὶ ὡς Θεὸς πού εἶναι ἀνέστησε τίς ψυχές πού κατεῖχα πρίν. Δόξα, Κύριε, στῆ Σταύρωσή σου καὶ στὴν Ἀνάστασή σου. (Δίς).

Σήμερα ὁ ἄδης στενάζοντας ἀναφωνεῖ: Καταλύθηκε ἡ ἐξουσία μου· δέχθηκα ἓναν θνητό, ὡς ἓναν ἀπὸ τοὺς πεθαμένους, καὶ δέν μπορῶ καθόλου νά τόν κρατήσω, ἀλλά μαζί μέ αὐτόν θά χάσω καὶ αὐτούς στοὺς ὁ ποίους βασίλευα· ἐγὼ κατεῖχα τοὺς νεκροὺς ἀπὸ αἰῶνες, ἀλλὰ νά, αὐτός τοὺς ἀναστήνει ὅλους. Δόξα, Κύριε, στῆ Σταύρωσή σου καὶ στὴν Ἀνάστασή σου.

Σήμερα ὁ ἄδης στενάζοντας ἀναφωνεῖ: Ἀφανίσθηκε ἡ ἐξουσία μου! ὁ Ποιμένας σταυρώθηκε, καὶ ἀνέστησε τὸν Ἀδὰμ (τό πρόβατό του). Ἔχω χάσει ὅλους αὐτούς στοὺς ὁποίους βασίλευα· καὶ ὅσους κατάπια ὅταν εἶχα δύναμη, ὅλους τοὺς ἔκανα ἐμετό· ἄδειασε τοὺς τάφους αὐτός πού σταυρώθηκε· δέν ἔχει δύναμη ἡ ἐξουσία τοῦ θανάτου. Δόξα, Κύριε, στῆ Σταύρωσή σου καὶ στὴν Ἀνάστασή σου.

Δόξα...

Ὁ Μωυσῆς ὁ μέγας Προφήτης κατὰ τρόπον μυστηριώδη προεικόνιζε τὴν σημερινὴ ἡμέρα λέγοντας· Καὶ εὐλόγησε ὁ Θεός τὴν ἐβδόμη ἡμέρα. Διότι αὐτό εἶναι τὸ εὐλογημένο Σάββατο· αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενὴς τοῦ Θεοῦ ἀναπαύθηκε ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του τὰ σχετικὰ μέ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· Ἀναπαύθηκε σωματικά (στὸν τάφο), ἀφοῦ πέθανε σύμφωνα μέ τὸ θεϊκό σχέδιο γιὰ τὴ σωτηρία μας· καὶ ἀφοῦ ἐπανῆλθε στὴν προηγούμενη δό-

ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη, οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισηῆξε, καὶ τὸ βασιλείον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίς 50).

Ἀναγνώσματα.

Ἀνάγνωσμα Α'.

Γένεσις. (Α' . 1-13).

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ὅτι καλόν. Καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ τὸ σκότος

ξα μὲ τὴν Ἀνάστασι, δώρισε σ' ἐμᾶς ζωὴ αἰώνια, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμια δόξα, πού γεννήθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ γέννησε τὸν Κύριο, τὴν ἐπουράνια πύλη, ἃς ὑμνήσουμε τὴν Μαρία τὴν Παρθένο, πού εἶναι ὁ ὕμνος τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ στολίδι τῶν πιστῶν· διότι αὕτη ἀναδείχθηκε Οὐρανὸς καὶ Ναὸς τῆς Θεότητος· αὕτη, ἀφοῦ κατεδάφισε τὸ διαχωριστικὸ τοῖχο τῆς ἔχθρας (μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων), στή θέση τῆς ἔφερε εἰρήνη, καὶ ἄνοιξε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Κατέχοντας λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἄγκυρα τῆς πίστεως ἔχομε ὑπερασπιστὴ τὸν Κύριο, πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτὴν. Ἄς ἔχει θάρρος λοιπὸν, ἃς ἔχει θάρρος ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, διότι αὐτὸς θὰ πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς μας, ὡς παντοδύναμος.

Εἰσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελίς 50).

Ἀναγνώσματα.

Ἀνάγνωσμα Α'.

Γένεσις. (Α' . 1-13)

Στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου δημιούργησε ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ ἡ γῆ ἦταν ἀόρατη καὶ ἀδιαμόρφωτη, καὶ σκοτάδι ἐπικρατοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο (τὰ βαθιά νερά), καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περιφερόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ εἶπε ὁ Θεός, Νά γίνει φῶς, καὶ ἔγινε φῶς. Καὶ εἶδε ὁ Θεός τὸ φῶς ὅτι ἦταν ὠραῖο· Καὶ χώρισε ὁ Θεός τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεός τὸ φῶς ἡμέρα, καὶ τὸ σκοτάδι τὸ ὀνόμασε νύχτα, καὶ βράδυνασε καὶ ξημέρωσε καὶ ἐπέρασε ἡ πρώτη (δημιουργι-

ἐκάλεσε νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος, καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά, καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός. Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα τρίτη.

κή) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός. Ἄς δημιουργηθεῖ οὐράνιος θόλος (ἡ ἀτμόσφαιρα) ἀνάμεσα στὰ νερά, καὶ ἄς ξεχωρίζει τὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάτω νερά, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ ἔκανε ὁ Θεὸς τὸν οὐράνιο θόλο· καὶ ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὸ νερό πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὰ σύννεφα), ἀπὸ τὸ νερό πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα (τὸ νερό τῆς γῆς). Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα (τὴν ἀτμόσφαιρα) οὐρανόν. Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς ὅτι ἦταν ὠραῖο, καὶ βράδυσσε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ δεύτερη (δημιουργική) ἡμέρα. Καὶ εἶπε ὁ Θεός. Ἄς συγκεντρωθοῦν τὰ νερά πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὲ ἓνα μέρος, καὶ ἄς φανεῖ ἡ ξηρά, καὶ ἔγινε ἔτσι· Καὶ συγκεντρώθηκαν τὰ νερά πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὸς χώρους τους (ὠκεανούς, θάλασσες, λίμνες), καὶ φάνηκε ἡ ξηρά. Καὶ ὀνόμασε ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰ γῆ, καὶ τίς περιοχές τῶν νερῶν τίς ὀνόμασε θάλασσες. Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς ὅτι ἦταν ὠραῖο. Καὶ εἶπε ὁ Θεός. Ἄς βλαστήσει ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, πού τὸ κάθε εἶδος ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔχει τὸ δικό του σπέρμα ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος του, ὥστε νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα, πού νὰ δίνουν καρπὸ, ὁ ὁποῖος θα περιέχει τὸ σπέρμα του (τὸ σπόρο του) σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ἔγινε ἔτσι. Καὶ παρήγαγε ἡ γῆ χλόη καὶ μικρὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα νὰ πολλαπλασιάζονται σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος τους καὶ νὰ εἶναι ὅμοια, καὶ δένδρα καρποφόρα πού νὰ ἀποδίδουν καρπὸ, πού τὸ καθένα περιέχει τὸ σπόρο μέσα του σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος του ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ εἶδε ὁ Θεὸς ὅτι ἦταν ὠραῖο. Καὶ βράδυσσε καὶ ξημέρωσε καὶ πέρασε ἡ τρίτη (δημιουργική) ἡμέρα.

Ανάγνωσμα Β'.

Προφητεία Ἰωνᾶ. (Α' - Δ').

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν τὸν τοῦ Ἀμαθὶ λέγων. Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς πρὸς με. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσίς ἐκ προσώπου Κυρίου. Καὶ κατέβη εἰς Ἰόππην καὶ εὔρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσίς καὶ ἔδωκε τὸν ναῦλον αὐτοῦ, καὶ ἐνέβη εἰς αὐτὸ τοῦ πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Θαρσίς ἐκ προσώπου Κυρίου. Καὶ Κύριος ἐξήγειρε πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε τοῦ συντριβῆναι. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ναυτικοὶ καὶ ἀνεβόησαν ἕκαστος πρὸς τὸ θεὸν αὐτοῦ καὶ ἐκβολὴν ἐποιήσαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν. Ἰωνᾶς δὲ κατέβη εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου καὶ ἐκάθευδε καὶ ἔρρεγχε. Καὶ προσῆλθε πρὸς αὐτὸν ὁ πρωρεὺς καὶ εἶπεν αὐτῷ· τί σὺ ρέγχεις; ἀνάστα καὶ ἐπικαλοῦ τὸν Θεόν σου, ὅπως διασώσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα. Καὶ εἶπεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· δεῦτε βάλωμεν κλήρους καὶ ἐπιγνώμεν τίνος ἕνεκεν ἡ κακία αὐτῆ ἐστὶν ἐν ἡμῖν; καὶ ἔβαλον κλήρους, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν. Καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· ἀπάγγειλον ἡμῖν τίνος ἕνεκεν ἡ κακία

Ανάγνωσμα Β'.

Προφητεία τοῦ Ἰωνᾶ. (Α' - Δ').

Ὁ Κύριος ἔδωσε ἐντολὴν στοῦ Ἰωνᾶ τὸν υἱὸ τοῦ Ἀμαθὶ τοῦ ἦταν ἡ ἐξῆς. Σήκω καὶ πήγαινε στὴ Νινευὴ τὴν μεγάλη πόλη καὶ κήρυξε σ' αὐτήν, (ὅτι σέ τρεῖς ἡμέρες θὰ καταστραφεῖ), διότι ἡ ἁμαρτία της εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ὁ ἀπόηχός της ἔφθασε σ' ἐμένα. Καὶ σηκώθηκε ὁ Ἰωνᾶς γιὰ νὰ φύγει μπροστά ἀπὸ τὸ Θεὸ στὴν Ταρτησσό (Φοινικικὴ ἀποικία στὰ Ν.Δ. τῆς Ἰσπανίας ἔξω ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ). Καὶ κατέβηκε ὁ Ἰωνᾶς στὴν Ἰόππη καὶ βρῆκε πλοῖο μὲ προορισμὸ τὴν Ταρτησσό, καὶ πλήρωσε τὰ ναῦλα του, καὶ ἀνέβηκε σ' αὐτὸ γιὰ νὰ ταξιδέψῃ μὲ τοὺς ναυτικούς στὴν Ταρτησσό μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο. Καὶ ὁ Κύριος σήκωσε δυνατὸ ἄνεμο στὴ θάλασσα, καὶ ἔγινε μεγάλη τρικυμία στὴ θάλασσα, καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ συντριβεῖ. Καὶ φοβήθηκαν οἱ ναυτικοί, καὶ προσεύχονταν θερμὰ κάθε ἕνας στοῦ Θεοῦ του, καὶ πέταξαν στὴ θάλασσα διάφορα ἀντικείμενα τοῦ πλοίου γιὰ νὰ ἐλαφρώσει τὸ πλοῖο ἀπ' αὐτά. Καὶ ὁ Ἰωνᾶς κατέβηκε στοῦ ἀμπάρου τοῦ πλοίου καὶ κοιμῶταν καὶ ροχάλιζε. Καὶ ἦλθε κοντὰ του ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ τοῦ εἶπε· Γιὰ τί ροχαλίζεις; Σήκω καὶ παρακάλα τὸ Θεὸ σου, γιὰ νὰ μᾶς σώσει ὁ Θεὸς καὶ νὰ μὴ χαθοῦμε. Καὶ εἶπαν ὁ καθένας στὸν ἄλλο· ἐλάτε νὰ ρίξουμε κλήρους καὶ νὰ μάθουμε ἐξ αἰτίας τίνος συνέβη σ' ἐμᾶς ἡ τρικυμία αὐτή; καὶ ἔρριξαν κλήρους καὶ ἔπεσε ὁ κλῆρος στὸν Ἰωνᾶ. Καὶ τοῦ εἶπαν· ἐξηγήσέ μας γιὰ ποιά αἰτία συμβαίνει σ' ἐμᾶς ἡ μεγάλη αὐτὴ τρικυμία; ποιά εἶναι ἡ ἐργασία σου, καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καὶ ποῦ πηγαίνεις, καὶ ἀπὸ ποιά χώρα, καὶ ἀπὸ ποῖο λαό

αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν; τίς σου ἡ ἐργασία ἐστὶ; καὶ πόθεν ἔρχη, καὶ ποῦ πορεύη, καὶ ἐκ ποίας χώρας καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἶ σύ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· δούλος Κυρίου εἰμι ἐγὼ καὶ τὸν Κύριον Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· τί τοῦτο ἐποίησας; διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες, ὅτι ἐκ προσώπου Κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπήγγειλεν αὐτοῖς. Καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· τί ποιήσομέν σοι καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ἡμῶν; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξηγείρε μαῶλλον κλύδωνα. Καὶ εἶπεν Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· ἄρατέ με καὶ ἐμβάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγὼ ὅτι δι' ἐμὲ ὁ κλύδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ' ὑμᾶς ἐστὶ. Καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς τὴν γῆν καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξηγείρετο μαῶλλον ἐπ' αὐτούς. Καὶ ἀνεβόησαν πρὸς Κύριον καὶ εἶπαν· μηδαμῶς, Κύριε, μὴ ἀπολώμεθα ἕνεκεν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῶς ἐφ' ἡμᾶς αἷμα δίκαιον, διότι σύ, Κύριε, ὄν τρόπον ἐβούλου, πεποίηκας. Καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν καὶ ἐνέβαλον αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔστη ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σάλου αὐτῆς. Καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν Κύριον καὶ ἔθησαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ καὶ ἠΰξαντο τὰς εὐχὰς. Καὶ προσέταξε Κύριος κῆτει μεγάλῳ

εἶσαι ἐσύ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· εἶμαι δούλος τοῦ Θεοῦ ἐγὼ, καὶ σέβομαι τὸν Κύριον τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Καὶ φοβήθησαν οἱ ἄνθρωποι μεγάλο φόβο, καὶ εἶπαν σ' αὐτόν· γιατί τό ἔκανες αὐτό; διότι κατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου, γιατί τό ὁμολόγησε σ' αὐτούς ὁ Ἰωνᾶς. Καὶ εἶπαν σ' αὐτόν· τί νὰ κάνουμε σ' ἐσένα γιὰ νὰ κοπάσει ἡ θάλασσοταραχὴ ἐναντίον μας; διότι ἡ θάλασσα προχωροῦσε καὶ ξεσῆκωνε περισσότερη θάλασσοταραχὴ. Καὶ εἶπε ὁ Ἰωνᾶς πρὸς αὐτούς· Πάρτε με καὶ ρίξτε με στὴ θάλασσα, καὶ θὰ γαληνεύσει ἡ θάλασσα (πού σᾶς ἀπειλεῖ). διότι πείσθηκα ἐγὼ, ὅτι ἐξ αἰτίας μου ὑπάρχει σ' ἐσᾶς αὕτη ἡ μεγάλη θάλασσοταραχὴ. Καὶ οἱ ναυτικοὶ κατέβαλλαν μεγάλες προσπάθειες νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ξηρὰ καὶ δέν μποροῦσαν, διότι ἡ θάλασσα προχωροῦσε καὶ γινόταν πιό ἀπειλητικὴ γι' αὐτούς. Καὶ φώναξαν δυνατὰ πρὸς τὸν Κύριον καὶ εἶπαν· ὄχι, Κύριε, δέν πρέπει νὰ χαθοῦμε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μὴ μᾶς συμπεριλάβεις ἐμᾶς μεταξύ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι χύνουν αἷμα ἀθώου ἀνθρώπου (ἐπειδὴ θὰ τὸν ρίξουμε στὴ θάλασσα), διότι ἐσύ, Κύριε, ὅπως θέλησες, ἔτσι ἔκανες. Καὶ πῆραν τότε τὸν Ἰωνᾶ καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα, καὶ ἀμέσως σταμάτησε ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴν τρικυμία της. Καὶ φοβήθησαν μέ πολύ μεγάλο φόβο τὸν Κύριον οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλοίου, καὶ προσέφεραν θυσία στὸν Κύριον καὶ ἔκαναν τάματα. Καὶ ὁ Κύριος πρόσταξε ἕνα μεγάλο κῆτος νὰ καταπιεῖ τὸν Ἰωνᾶ· καὶ βρισκόταν ὁ Ἰωνᾶς στὴν κοιλία τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες. Καὶ

καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν· καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. Καὶ προσηύξατο Ἰωνᾶς πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους καὶ εἶπεν. Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας ἄδου κραυγῆς μου ἤκουσας φωνῆς μου. Ἀπέρριψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με· πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμὲ διῆλθον. Κἀγὼ εἶπα· ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου. Ἄρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου; Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη, ἔδου ἡ κεφαλὴ μου εἰς σχισμὰς ὀρέων. Κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι, καὶ ἀναβήτην ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου, πρὸς σέ, Κύριε ὁ Θεός μου. Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἀπ' ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην. Καὶ ἔλθοι πρὸς σέ ἡ προσευχή μου εἰς ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Φυλασσόμενοι μάτια καὶ ψευδῆ ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατέλιπον. Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἑξομολογήσεως θύσω σοι. Ὅσα ἠὺξάμην ἀποδώσω σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ. Καὶ προσέταξε Κύριος τῷ κήτει, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ἐπὶ τὴν ξηράν. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰωνᾶν ἐκ δευτέρου λέγων. Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὴ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ κήρυγμα τὸ ἔμπροσθεν, ὃ ἐγὼ

προσευχήθηκε ὁ Ἰωνᾶς στὸν Κύριο τὸ Θεὸ τοῦ ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ κήτους καὶ εἶπε. Κραύγασα μέσα στὴ θλίψη μου πρὸς τὸν Κύριο τὸ Θεὸ μου καὶ μὲ ἄκουσε· ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ ἄδου ἄκουσες τὴν κραυγὴ τῆς φωνῆς μου (πού ἀπευθυνόταν σ' ἐσένα). Μὲ ἔρριξες στὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς θάλασσας, καὶ μὲ ἔχουν περικυκλώσει πολλοὶ ποταμοί· ὅλοι οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματά σου (ὅλα τὰ φουρτουνιασμένα κύματα) πέρασαν ἀπὸ πάνω μου. Καὶ ἐγὼ σέ μιά στιγμὴ εἶπα· ἀπώθηθηκα (χάθηκα) ἀπὸ τὰ μάτια σου. Ἄραγε θὰ ἀξιωθῶ νὰ νὰ δῶ ἄλλη φορὰ τὸν ἅγιο Ναὸ σου; Περιχύθηκαν γύρω μου νερὰ σέ σημεῖο πού κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου, μὲ κύκλωσε βαθύτατος ὠκεανός, ἡ κεφαλὴ μου βυθίσθηκε σέ σχισμὲς ὑποθαλάσσιων βουνῶν. Κατέβηκα στὰ βάθη κάποιας γῆς (τοῦ ἄδου) τῆς ὁποίας οἱ ἀμπάρες μὲ κρατοῦν τώρα αἰώνια στὴν κατοχὴ τους, ἀλλὰ, Κύριε Θεέ μου, ἄς ἀπαλλαγῆ ἡ ζωὴ μου ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς φθορᾶς, καὶ ἄς ἐπανέλθω πρὸς ἐσένα (ὑπάκουος). Τώρα πού φεύγει πλέον ἀπὸ μένα ἡ ψυχὴ μου (καὶ χάνω τὴ ζωὴ μου), θυμήθηκα τὸν Κύριο. Εἶθε νὰ φθάσει ἡ προσευχή μου σ' ἐσένα, στὸν ἅγιο Ναὸ σου. Ὅσοι τιμοῦν καὶ προσκυνοῦν τὰ μάτια εἰδῶλα, ἐγκαταλείπουν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ πού προοριζόταν γι' αὐτούς. Ἐγὼ ὅμως μὲ φωνὴ ὕμνων καὶ δοξολογίας θὰ προσφέρω σ' ἐσένα θυσία. Θὰ προσφέρω σ' ἐσένα τὸν Κύριο, ὅσα σοῦ ἔταξα γιὰ τὴ σωτηρία μου. Καὶ ὁ Κύριος πρόσταξε τὸ κῆτος, καὶ ἔβγαλε τὸν Ἰωνᾶ στὴν ξηρά. Καὶ δόθηκε ἐντολὴ στὸν Ἰωνᾶ γιὰ δευτέρη φορὰ πού ἔλεγε. Σήκω καὶ πήγαινε στὴν Νινευὴ τὴν πόλη τὴ μεγάλη καὶ κήρυξε σ' αὐτὴν σύμφωνα μὲ τὸ προηγουμένο κήρυγμα,

ἐλάλησα πρὸς σε. Καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευή, καθὰ ἐλάλησε Κύριος· ἡ δὲ Νινευὴ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ ὡσεὶ πορείας ὁδοῦ τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν ὡσεὶ πορείαν ἡμέρας μιᾶς καὶ ἐκήρυξε καὶ εἶπεν· ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται. Καὶ ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευὴ τῷ Θεῷ, καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν, καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν. Καὶ ἤγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Νινευὴ, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, καὶ περιεΐλετο τὴν στολὴν αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ περιεβάλετο σάκκον, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ. Καὶ ἐκηρύχθη καὶ ἐρρέθη ἐν τῇ Νινευὴ παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ παρὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ λέγων. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη καὶ οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν μηδὲ νεμέσθωσαν μηδὲ ὕδωρ πιέτωσαν. Καὶ περιεβάλλοντο σάκκους οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτήνη, καὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἀδικίας τῆς ἐν χερσίν αὐτῶν λέγοντες· τίς οἶδεν εἰ μετανοήσει ὁ Θεός, καὶ ἀποστρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα; Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλάλησε τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ

τό ὅποιο σοῦ εἶπα. Καὶ σηκώθηκε ὁ Ἰωνᾶς καὶ πῆγε εἰς τὴν Νινευή, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Καὶ ἡ Νινευὴ ἦταν πόλις μεγάλη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὴ διασχίσει κανεῖς χρειάζοταν πορεία τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ὁ Ἰωνᾶς μπῆκε εἰς τὴν πόλιν διασχίζοντάς τὴν ἐπὶ μίαν ἡμέρα καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττει καὶ εἶπε· ἀκόμη τρεῖς ἡμέρες καὶ ἡ Νινευὴ θὰ καταστραφεῖ. Καὶ πίστεψαν οἱ κάτοικοι τῆς Νινευὴ στὸν Θεὸ (καὶ στό μήνυμά του), καὶ κήρυξαν γενικὴ νηστεία, καὶ ντύθηκαν σάκκους (ἔνδυμα πένθους καὶ μετανοίας) ἀπὸ τὸ τὸς μεγάλους μέχρι τὸς μικροῦς. Καὶ ὁ λόγος αὐτός ἐφθασε εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Νινευὴ, καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον του, καὶ ξεντύθηκε τὴν στολήν του καὶ ντύθηκε σάκκο κι ἐκάθισεν ἐπάνω σὲ στάχτη. Καὶ διακηρύχθηκε μὲ κήρυκα καὶ λέχθηκε εἰς τὴν Νινευὴ ἐκ μερῶν τοῦ βασιλεῖα καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ διατάγμα πού ἔλεγε. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, καὶ τὰ βόδια καὶ τὰ πρόβατα νὰ μὴ δεχθοῦν τροφή μήτε νὰ βοσκήσουν καὶ νὰ πιοῦν νερό. Καὶ ντύθηκαν μὲ σάκκους οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα καὶ ὑψώσαν πρὸς τὸν Θεὸ φωνὴ δυνατὴ καὶ παρατεταμένη· Καὶ μεταστράφηκαν ὁ καθένας ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ ἀπὸ τίς ἀδικίες πού ἔκαναν μὲ τὰ χέρια τους λέγοντας· ποῖός ξέρει μήπως ὁ Θεός ἀλλάξει γνώμη καὶ ἀπομακρύνει τὸ θυμὸν του καὶ τὴν ὀργήν του, ὥστε νὰ μὴν καταστραφοῦμε; Καὶ εἶδε ὁ Θεός τὰ ἔργα τους, ὅτι δηλαδὴ μεταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴ διαγωγή τους, καὶ ἄλλαξε ὁ Θεός ἀπόφαση γιὰ τὴν τιμωρία πού εἶχε προαναγγεῖλει καὶ δὲν τὴν ἔκανε. Καὶ λυπήθηκε ὁ Ἰωνᾶς λύπη μεγάλη, καὶ ἀναστατώθηκε ὁλόκληρος, προσευχήθηκε πρὸς τὸν Κύ-

ἐποίησε. Καί ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπην μεγάλην καὶ συνεχύθη, καὶ προσήξατο πρὸς Κύριον καὶ εἶπεν. ὦ Κύριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῆ μου; διὰ τοῦτο προέφθασα τοῦ φυγεῖν εἰς Θαρσίς, διότι ἔγνω ὅτι σὺ ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις. Καὶ νῦν, Δέσποτα Κύριε, λάβε τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με μᾶλλον, ἢ ζῆν με. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἰωνᾶν. Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ; καὶ ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς πόλεως· καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ ἐκεῖ σκηνήν, καὶ ἐκάθητο ὑποκάτω αὐτῆς, ἕως οὗ ἐπίδη τί ἔσται τῇ πόλει. Καὶ προσέταξε Κύριος ὁ Θεὸς κολοκύνθη, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ἰωνᾶ, τοῦ εἶναι σκιὰν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τοῦ σκιάζειν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτοῦ. Καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγάλην. Καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς σκώληκι ἑωθινῇ τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκύνθη, καὶ ἀπεξηράνθη. Καὶ ἐγένετο ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς πνεύματι καύσωνι συγκαίοντι, καὶ ἐπάταξεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰωνᾶ· καὶ ὠλιγοψύχησε καὶ ἐπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ εἶπε· καλὸν μοι ἀποθανεῖν με ἢ ζῆν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἰωνᾶν· εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; καὶ εἶπε· σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου. Καὶ εἶπε Κύριος·

ριο καὶ εἶπε. ὦ Κύριε, αὐτοὶ δὲν ἦσαν οἱ λόγοι μου γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἤθελα νὰ ὑπακούσω, ὅταν ἀκόμη ἤμουν στὴ χώρα μου; γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ φύγω στὴν Ταρτησό, διότι γνῶριζα ὅτι ἐσύ εἶσαι ἐλεήμων καὶ εὐσπλαχνος καὶ μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοεῖς γιὰ τίς τιμωρίες τῶν κακιῶν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τώρα, Δέσποτα Κύριε, λάβε τὴ ζωὴ μου ἀπὸ μένα, διότι προτιμῶ νὰ πεθάνω παρά νὰ ζῶ. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος στὸν Ἰωνᾶ. Τόσο πολὺ λοιπὸν λύπηθήκες ἐσύ; καὶ βγήκε ὁ Ἰωνᾶς ἀπὸ τὴν πόλη, καὶ κάθισε ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόλη· καὶ κατασκεύασε ἐκεῖ σκηνή γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ καθόταν κάτω ἀπ' αὐτήν, ἕως ὅτου δεῖ τί θά συμβεῖ στὴν πόλη. Καὶ πρόσταξε ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μιὰ κολοκυθιά (κι ἐφύτρωσε) καὶ ὑψώθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωνᾶ, γιὰ νὰ τοῦ κάνει σκιά ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ τοῦ κάνει σκιά καὶ νὰ τὸν προστατεύει ἀπὸ τὸν καύσωνα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Καὶ χάρηκε ὁ Ἰωνᾶς μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴν κολοκυθιά. Καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα τὸ πρωῒ διέταξε ὁ Θεὸς ἕνα σκουλήκι καὶ χτύπησε τὴν κολοκυθιά (ἔφαγε τὴ ρίζα της) καὶ ξεράθηκε. Καὶ ὅταν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, διέταξε ὁ Θεὸς νὰ φυσήσει ἕνας ἄνεμος πολὺ καυστικός, καὶ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχτύπησαν στὸ κεφάλι τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ ὀλιγοψύχησε ὁ Ἰωνᾶς, καὶ ἔχασε τὸ θάρρος του γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ εἶπε· Καλλίτερα θά ἦταν νὰ πεθάνω παρά νὰ ζῶ. Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἰωνᾶ· ἀλήθεια λυπήθηκες πάρα πολὺ γιὰ τὴν κολοκυθιά; καὶ ὁ Ἰωνᾶς εἶπε· λυπήθηκα ἐγὼ πάρα πολὺ, μέχρι θανάτου (καλλίτερα νὰ πέθαινα). Καὶ εἶπε ὁ Κύριος· ἐσύ λυπήθηκες γιὰ τὴν κολοκυθιά, γιὰ τὴν ὁποία καθόλου δὲν ταλαιπωρήθηκες,

σὺ ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἔκακοπάθησας ἐπ' αὐτήν, οὐδὲ ἐξέθρεψας αὐτήν, ἢ ἐγενήθη ὑπὸ νύκτα καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπώλετο. Ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευῆ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ἣ κατοικοῦσι πλείους ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν ἢ ἀριστεράν αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλά;

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Προφητείας Δαυιδ. (Γ'. 1-23)

Ὑμνος Τριῶν Παίδων 1-33).

Ἐτους ὀκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν εἰκόνα χρυσοῦν· ὕψος αὐτῆς πήχεων ἐξήκοντα· εὖρος αὐτῆς πήχεων ἕξ· καὶ ἔστησεν αὐτήν ἐν πεδίῳ Δαυιδ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος. Καὶ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τοὺς τοπάρχας, ἡγουμένους τε καὶ τυράννους, καὶ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, καὶ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν χωρῶν, ἔλθειν εἰς τὰ ἐγκαίτια τῆς εἰκόνας, ἣν ἔστησεν Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς. Καὶ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι, ὑπατοὶ, στρατηγοί, ἡγούμενοι, τύραννοι μεγάλοι, οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς εἰκόνας, ἣν ἔστησεν Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνας. Καὶ ὁ κήρυξ ἐβόα ἐν ἰσχύϊ· ὑμῖν λέγεται, λαοί, φυλαί, γλωσσαι· ἢ ἂν ὦρα ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος,

καὶ δὲν φρόντισες γιὰ τὴ διατροφή της, ἢ ὅποια κολοκυθία φύτρωσε τὴ μία νύχτα καὶ τὴν ἄλλη νύχτα χάθηκε (ξεράθηκε). Καὶ ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῶ γιὰ τὴ Νινευῆ τὴν πόλη τὴ μεγάλη, ὅπου κατοικοῦν (ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐνηλίκους) ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες νήπια, πού δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ διακρίνουν τὸ δεξὶ τους χέρι ἀπὸ τὸ ἀριστερό, καὶ ζῶα πολλά;

Ἀνάγνωσμα Γ'.

Προφητεία Δαυιδ. (Γ', 1-23).

Ὑμνος Τριῶν Παίδων 1-33).

Κατὰ τὸ δέκατο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ ὁ Ναβουχοδονόσορος ὁ βασιλιάς κατασκεύασε χρυσοῦ ἀγάλμα πού τὸ ὕψος τοῦ ἦταν ἐξήντα πήχεις, καὶ τὸ πλάτος ἕξι πήχεις· καὶ τὸ ἔστησε στὴν πεδιάδα τῆς Δαυιδ στὴν περιοχὴ τῆς Βαβυλώνας. Καὶ ἔστειλε νὰ συγκεντρώσουν τοὺς ὑπάτους, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, καὶ τοὺς τοπάρχες, καὶ τοὺς ἡγεμόνες, καὶ τοὺς τυράννους, καὶ αὐτοὺς πού κατεῖχαν κάποια ἐξουσία, καὶ γενικά τοὺς ἄρχοντες τῶν χωρῶν (πού ἦταν στή ἐξουσία του), νὰ ἔλθουν στὰ ἐγκαίτια τοῦ ἀγάλματος, τὸ ὅποιο ἔστησε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλιάς. Καὶ συγκεντρώθηκαν οἱ τοπάρχες, οἱ ὑπατοὶ, οἱ στρατηγοί, οἱ ἡγεμόνες, οἱ τύραννοι οἱ μεγάλοι καὶ ὅσοι κατεῖχαν ἐξουσία, καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῶν χωρῶν στὰ ἐγκαίτια τοῦ ἀγάλματος, τὸ ὅποιο ἔστησε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλιάς, καὶ ἦταν ὄρθιοι μπροστά στό ἀγάλμα. Καὶ ὁ κήρυκας φώναζε μέ δύναμη· πρὸς ἐσᾶς ἄνθρωποι, τῶν διαφόρων φυλῶν, καὶ γλωσσῶν, γίνεται γνωστὸ τὸ ἐξῆς· τὴν ὦρα πού θὰ ἀκούσετε τὸν ἦχο

σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῆ χρυσῆ, ἣ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς· καὶ ὃς ἂν μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ ἐγένετο ὅταν ἤκουον οἱ λαοὶ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῆ χρυσῆ, ἣ ἔστησε Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεύς. Τότε προσήλθοσαν ἄνδρες Χαλδαῖοι καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους καὶ ὑπολαβόντες εἶπον Ναβουχοδονόσορ τῷ βασιλεῖ· Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι. Σὺ βασιλεῦ, ἔθηκας δόγμα πάντα ἄνθρωπον, ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν καὶ μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῆ χρυσῆ, ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Εἰσὶν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σεδράχ, Μισάχ, Ἄβδεναγῶ, οἱ οὐχ ὑπήκουσαν, βασιλεῦ, τῷ δόγματί σου, καὶ τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῆ χρυσῆ, ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦσι. Τότε Ναβουχοδονόσορ ἐν θυμῷ

τῆς σάλπιγγας, καὶ τῆς σύριγγας (τοῦ αὐλοῦ, τῆς φλογέρας), καὶ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς σαμβύκης (μικροῦ τετραχορδου ὄργάνου) καὶ τοῦ ψαλτηρίου (μικρῆς ἄρπας) καὶ τοῦ ἄσκαυλου (τσαμπούνας, γκάϊντας), καὶ παντὸς εἶδους μουσικῶν ὄργάνων, νὰ πέφτετε καὶ νὰ προσκυνεῖτε τὸ χρυσὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖο ἔστησε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ· καὶ ὅποιος δὲν πέσει νὰ προσκυνήσῃ, τῇ ἴδια ὥρᾳ θὰ ριχθεῖ στό πύρινο καμίνι πού εἶναι ἀναμμένο. Καὶ ὅταν ἄκουαν οἱ λαοὶ τὴν σάλπιγγα, καὶ τὴν σύριγγα, καὶ τὴν κιθάρα, καὶ τὴν σαμβύκη, καὶ τὸ ψαλτήρι, καὶ τὸν ἄσκαυλο, καὶ κάθε εἶδος μουσικῶν ὄργάνων, πέφτοντας ὅλοι οἱ λαοί, οἱ φυλές, οἱ γλῶσσες, προσκυνοῦσαν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα πού ἔστησε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλιάς. Τότε παρουσιάσθηκαν κάποιοι Χαλδαῖοι (Βαβυλώνιοι), καὶ διέβαλαν κάποιους Ἰουδαίους, καὶ ἀφοῦ ζήτησαν τὴν ἄδεια εἶπαν στό Ναβουχοδονόσορα τὸ βασιλιά· Βασιλιά νὰ ζήσεις αἰώνια. Ἐσύ, βασιλιά, ἔδωσες διαταγή ὅτι κάθε ἄνθρωπος πού θὰ ἀκούσῃ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας, καὶ τῆς σύριγγας καὶ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς σαμβύκης καὶ τοῦ ψαλτηρίου καὶ τοῦ ἄσκαυλου καὶ παντὸς εἶδους μουσικῶν ὄργάνων, καὶ δὲν πέσει νὰ προσκυνήσῃ, τὸ χρυσὸ ἄγαλμα, θὰ ριχθεῖ στό πύρινο καμίνι πού εἶναι ἀναμμένο. Ὑπάρχουν κάποιοι ἄνδρες Ἰουδαῖοι τοὺς ὁποίους ἐγκατέστησες ἄρχοντες στίς ὑποθέσεις τῆς χώρας τῆς Βαβυλώνας, ὁ Σεδράχ, ὁ Μισάχ καὶ ὁ Ἄβδεναγῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπήκουσαν, βασιλιά στό διάταγμά σου, καὶ δὲν λατρεύουν τοὺς θεοὺς σου, καὶ δὲν προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα πού ἔστησες. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλιάς μέ θυμὸ (έσωτερικό) καὶ μέ

καὶ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἀπεκρίθη Ναβουχοδονόσορ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰ ἀληθῶς Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣ ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε; Νῦν οὖν ἔχετε ἐτοιμῶς, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου καὶ συμφωνίας καὶ παντὸς γένους μουσικῶν, πεσόντες προσκυνήσητε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣ ἐποίησα. Ἐὰν δὲ μὴ προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Καὶ τίς ἐστι Θεός, ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν μου; Καὶ ἀπεκρίθησαν Σεδράχ, Μισάχ, Ἀβδεναγῶ λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβουχοδονόσορ· οὐ χρεῖαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ρήματος τούτου ἀποκριθῆναι σοι· ἔστι γὰρ Θεὸς ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς, ᾧ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου, βασιλεῦ, ρύσεται ἡμᾶς· καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν καὶ τῇ εἰκόνι, ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν. Τότε Ναβουχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγῶ, καὶ εἶπεν ἐκκαῦσαι τὴν κάμινον ἐπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἐκκαῆ. Καὶ

ὀργῇ ἐξωτερικὴ εἶπε νὰ φέρουν τὸν Σεδράχ, τὸν Μισάχ, καὶ τὸν Ἀβδεναγῶ· καὶ πράγματι ὁδηγήθηκαν μπροστά στο βασιλιά. Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Ναβουχοδονόσορας καὶ εἶπε σ' αὐτούς· εἶναι ἀλήθεια, Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγῶ, ὅτι δὲν λατρεύετε τοὺς θεοὺς μου, καὶ δὲν προσκυνεῖτε τὸ χρυσοῦ ἄγαλμα πού ἔστησα; Τώρα λοιπὸν νὰ εἴσθε ἔτοιμοι, ὥστε, ὅταν ἀκούσετε τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας καὶ τοῦ αὐλοῦ (τῆς φλογέρας) καὶ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς σαμβύκης καὶ τοῦ ψαλτηρίου καὶ τοῦ ἄσκαυλου (τῆς γκάϊντας) καὶ κάθε εἴδους μουσικῶν ὀργάνων, νὰ πέσετε καὶ νὰ προσκυνήσετε τὸ χρυσοῦ ἄγαλμα πού κατασκεύασα. Ἐὰν ὅμως δὲν προσκυνήσετε, τὴν ἴδια ὥρα θὰ ριχθεῖτε στὸ πύρινο καμίνι πού εἶναι ἀναμμένο. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ Θεὸς ἐκεῖνος πού θὰ σᾶς γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια μου; Καὶ ἀποκρίθηκαν ὁ Σεδράχ, ὁ Μισάχ, καὶ ὁ Ἀβδεναγῶ λέγοντας στὸ βασιλιά τὸ Ναβουχοδονόσορα· στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ σοῦ ἀπαντήσουμε ἡμεῖς· διότι ὑπάρχει ὁ Θεὸς μας στὰ οὐράνια, τὸν ὁποῖο ἡμεῖς λατρεύουμε, πού ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τὸ πύρινο καμίνι πού εἶναι ἀναμμένο, καὶ ἀπὸ τὰ χέρια σου, βασιλιά, νὰ μᾶς ἀπαλλάξει· καὶ ἂν ὄχι, γνώριζε, βασιλιά, ὅτι δὲ λατρεύουμε τοὺς θεοὺς σου, καὶ δὲν προσκυνοῦμε τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖο ἔστησες. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορας γέμισε ἀπὸ θυμὸ, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἀλλιώθηκαν ἐναντίον τοῦ Σεδράχ, τοῦ Μισάχ, καὶ τοῦ Ἀβδεναγῶ, καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κάψουν τὸ καμίνι ἐπτά φορές, μέχρις ὅτου πυρακτωθεῖ ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ διέταξε ἄνδρες δυνατοὺς, ἀφοῦ δέσουν τὸν Σεδράχ, τὸν Μισάχ,

ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχύϊ εἶπε πεδήσαντας τὸν Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν καὶ τιάραις καὶ περικνημίσι καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, ἐπεὶ τὸ ρῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερίσχυσε καὶ ἡ κάμινος ἐξεκαύθη ἐκ περισσοῦ. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδεναγὼ, ἔπεσον εἰς μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης πεπεδημένοι. Καὶ περιεπάτουν ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Προσευχὴ Ἀζαρίου. (133).

Καὶ συστὰς Ἀζαρίας προσηύξατο οὕτω, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς εἶπεν. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετόν, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀλήθεια, καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ

καὶ τὸν Ἀβδεναγὼ, νὰ τοὺς ρίξουν στό πυρωμένο καμίνι πού ἦταν ἀναμμένο. Τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι (οἱ τρεῖς νέοι) δέθηκαν μαζί μέ τὰ ἐνδύματά τους (τά σαλβάρια τους) καὶ τίς τιάρες (τά καλύμματα τῆς κεφαλῆς τους) καὶ τίς περικνημίδες (ἐξωτερικές βράκες), καὶ ρίχθηκαν στή μέση τοῦ πυρωμένου καμινιοῦ, πού ἦταν ἀναμμένο, διότι ἡ ὀργή τοῦ βασιλιᾶ ἦταν ρητή καὶ ἔντονη, καὶ τό καμίνι πυρακτώθηκε μέ τό παραπάνω. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ νέοι, ὁ Σεδράχ καὶ ὁ Μισάχ, καὶ ὁ Ἀβδεναγὼ ἔπεσαν στή μέση τοῦ πυρακτωμένου καμινιοῦ, πού ἔκαιε ἀκόμη, δεμένοι. Καὶ περιπατοῦσαν ἀνάμεσα στίς φλόγες ὑμνῶντας τό Θεό καὶ δοξολογώντας τόν Κύριο.

Προσευχὴ τοῦ Ἀζαρία. (133).

Καὶ ἀφοῦ στάθηκε Ὁρθιος ὁ Ἀζαρίας προσευχήθηκε ὡς ἐξῆς, καὶ ἀφοῦ ἀνοίξε τό στόμα του μέσα στή φωτιά εἶπε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ τῶν Πατέρων μας, καὶ ἄξιος ὕμνων, καὶ εἶναι δεδοξασμένο τό ὄνομά σου στοὺς αἰῶνες, διότι εἶσαι δίκαιος σέ ὅλα, ὅσα ἔκανες σ' ἐμᾶς, καὶ ὅλα τὰ ἔργα σου εἶναι ἀληθινά, καὶ εὐθεῖες οἱ πορεῖες σου πού μᾶς ὑπέδειξες, καὶ ὅλες οἱ οἱ ἀποφάσεις σου εἶναι ὀρθές, καὶ ἔβγαλες δίκαιες ἀποφάσεις γιά ὅλα ὅσα ὡς τιμωρία καὶ θλίψεις ἔστειλες σ' ἐμᾶς καὶ στήν ἁγία πόλη τῶν Πατέρων μας, τὴν Ἱερουσαλήμ· διότι μέ ἀκρίβεια καὶ δίκαιη κρίση μᾶς ἔστειλες ὅλα αὐτά, γιά τίς ἀμαρτίες μας. Διότι ἀμαρτήσαμε καὶ παρανομήσαμε μέ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό σένα, καὶ ἀμαρτήσαμε μέ τό παραπάνω σέ ὅλα, καὶ δέν ἀκούσαμε τίς ἐντολές σου, οὔτε τίς τηρήσαμε, οὔτε ἐπράξαμε, ὅπως

συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ πάντα, ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας, καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα· αἰσχύνη καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου καὶ τοῖς σεβομένοις σε. Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου, οἷς ἐλάλησας πληθῦναι τὸ σπέρμα αὐτῶν ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Ὅτι, δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἐσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῆ σήμερον διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων, καὶ προφήτης, καὶ ἡγούμενος, οὐδὲ ὀλοκαύτωσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορὰ, οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένη καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείημεν ὡς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πίωνων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον καὶ ἐκτελείσθω

μᾶς ἔδωσες ἐντολή, γιὰ νὰ μᾶς βγεῖ σέ καλό. Καί ὅλα ὅσα ἐπέφερες ἐναντίον μας, καὶ ὅλα ὅσα ἔκανες σ' ἐμᾶς, τὰ ἔκανες μέ δίκαιη κρίση, καὶ μᾶς παρέδωσες σέ χεῖρα ἐχθρῶν παρανόμων, πού μᾶς μισοῦν πολύ, καὶ εἶναι ἀποστάτες ἀπό σένα, (καὶ μᾶς παρέδωσες) σέ βασιλιά ἀδικο καὶ πιό μοχθηρό ἀπό τούς βασιλεῖς ὅλης τῆς γῆς. Καὶ τώρα δέν ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ ἀνοίξουμε τὸ στόμα μας· Καταντήσαμεν τροπὴ καὶ ἐξευτελισμός γιὰ τούς δούλους σου, καὶ αὐτούς πού σέ σέβονται. Ἀλλά (σέ παρακαλοῦμε) μὴ μᾶς παραδώσεις σέ τέλειο ἀφανισμό γιὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴν ἀκυρώσεις τὴ διαθήκη σου μ' ἐμᾶς, καὶ μὴν ἀπομακρύνεις τὸ ἔλεός σου ἀπό μᾶς, γιὰ χάρη τοῦ Ἀβραάμ τοῦ ἀγαπημένου σου, καὶ τοῦ δούλου σου Ἰσαὰκ, καὶ τοῦ ἀγίου σου Ἰσραὴλ (τοῦ Ἰακώβ), στούς ὁποίους εἶπες ὅτι θά πληθύνεις τούς ἀπογόνους τους, ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅπως τὴν ἄμμο στήν παραλία τῆς θάλασσας. Διότι, Κύριε, ἐγίναμε μικρότεροι ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ταπεινοὶ σέ ὅλη τὴ γῆ σήμερα γιὰ τίς ἀμαρτίες μας, καὶ δέν ὑπάρχει γιὰ μᾶς αὐτόν τόν καιρὸ βασιλιάς, καὶ προφήτης, καὶ ἄρχοντας, οὔτε θυσίες ὀλοκαυτομάτων, οὔτε ἀναίμακτες θυσίες, οὔτε προσφορές, οὔτε θυμίαμα, οὔτε τόπος νὰ προσφέρουμε τίς ἀπαρχές τῶν καρπῶν σ' ἐσένα καὶ νὰ βροῦμε ἔλεος· ἀλλὰ μέ ψυχῇ συντετριμμένη καὶ μέ πνεῦμα ταπεινό ἄς γίνουμε δεκτοί ὡς ὀλοκαυτώματα κριαριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς μυριάδες καλοθρεμμένων ἀρνιῶν, ἔτσι ἄς θεωρηθεῖ ἡ θυσία μας ἐνώπιόν σου σήμερα, τὴν ὁποία ἐκτελοῦμε ἀκολουθώντας σε, πιστεύοντας ὅτι δέν θά ντροπιασθοῦν, ὅσοι ἔχουν πεποίθηση σ' ἐσένα. Καὶ τώρα σέ

ὄπισθέν σου, ὅτι οὐκ ἔσται αἰσχύνῃ τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σέ. Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ φοβούμεθά σε καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου· μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε. Καὶ ἐντραπήσαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ καὶ καταισχυνθήσαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβεῖ· καὶ γνώτωσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος Θεὸς μόνος καὶ ἐνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβάλλοντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως καίοντες τὴν κάμινον νάφθαν καὶ πίσσαν καὶ στυππίον καὶ κληματίδα. Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαρακοντα ἑννέα. Καὶ διώδευσε καὶ ἐνεπύρισεν οὐς εὗρε περὶ τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων. Ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον, καὶ οὐχ ἦψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ, καὶ οὐκ ἐλύπησεν οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτοὺς. Τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὕμνον καὶ ἐδόξαζον καὶ ἠψάλλον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς ἰῶνας.

ἀκολουθοῦμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας, καὶ σέ ἀναζητοῦμε νά σέ βροῦμε· μὴ μᾶς καταισχύνεις, ἀλλὰ μεταχειρίσου μας σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιείκειά σου καὶ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ βγάλε μας (ἀπὸ τίς δοκιμασίες μας), σύμφωνα μὲ τὰ θαυμάσιά σου (στό παρελθόν), καὶ δώσε δόξα στό ὄνομά σου (δόξασε τὸ ὄνομά σου), Κύριε. Καὶ ἄς ντροπιασθοῦν ὅλοι πού ἐνεργοῦν σέ βάρους τῶν δούλων σου διάφορες κακίες, καὶ ἄς καταισχυνθοῦν στερούμενοι ἀπὸ κάθε ἐξουσία σέ βάρους μας, καὶ ἄς συντριβεῖ ἡ δύναμή τους· καὶ ἄς μάθουν ὅτι ἐσύ εἶσαι μόνος Κύριος καὶ Θεός καὶ ἐνδοξος σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Καὶ δέν παρέλειπαν (δέν ἔπαυαν) οἱ ὑπηρέτες τοῦ βασιλιᾶ πού τοὺς ἔρριξαν (στό καμίνι), νά καῖνε τὸ καμίνι μὲ νάφθα καὶ πίσσα καὶ στουππί καὶ κληματόβεργες. Καὶ ἡ φλόγα ξεχνόταν ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ ὑψωνόταν σέ ὕψος σαράντα ἑννέα πήχεων (36 περίπου μέτρων). Καὶ ξαπλώθηκε καὶ ἔκαψε ὅσους βρῆκε γύρω ἀπὸ τὸ καμίνι τῶν Χαλδαίων (τῶν Βαβυλωνίων). Καὶ Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε μαζί μὲ αὐτοὺς πού ἦταν μαζί μὲ τὸν Ἀζαρία στό καμίνι, καὶ τίναξε τὴν φλόγα τῆς φωτιᾶς ἔξω ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ μετέτρεψε τὸ κέντρο τοῦ καμινιοῦ, καὶ ἐδημιούργησε κάτι σάν δροσερὴ πνοή πού σφύριζε, καὶ δέν τοὺς ἄγγιξε καθόλου ἡ φωτιά, καὶ δέν τοὺς στενοχώρησε οὔτε τοὺς ἐνόχλησε (καθόλου). Τότε οἱ τρεῖς Νέοι σάν μὲ ἓνα στόμα, ὕμνοῦσαν καὶ δόξαζαν (ἐγκωμιάζαν) τὸν Θεὸ μέσα στό καμίνι καὶ ἔλεγαν Δοξασμένος εἶσαι, Κύριε Θεέ τῶν Πατέρων μας, καὶ εἶσαι ἄξιος νά ἐγκωμιάζεσαι καὶ νά ὑψώνεσαι ὑπερβολικά στοὺς αἰῶνες. Εὐλογημένο ἄς εἶναι τὸ ὄνομα τῆς δόξας σου τὸ ἅγιο, καὶ ἄς εἶναι

Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον καὶ ὑπεραινετὸν καὶ ὑπερυψούμενον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας δόξης σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπιβλέπων ἀβύσσους, καθήμενος ἐπὶ Χερουβίμ καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐπὶ θρόνου τῆς βασιλείας σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὑμνητὸς καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὕμνος τῶν Τριῶν Παίδων. (34-65).

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(Τὸ ἀνωτέρω ἐπαναλαμβάνεται μεθ' ἕκαστον τῶν κατωτέρω στίχων).

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον.

ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ὕμνο, καὶ ἄς δοξάζεται ὑπερβολικὰ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶσαι εὐλογημένος στό Ναό τῆς ἁγίας δόξης σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερένδοξος στοὺς αἰῶνες. Εἶσαι δοξασμένος ἐσύ πού ἐπιβλέπεις τὰ ἀπύθμενα βάθη τῶν θαλασσῶν, ἐσύ ὁ ὁποῖος κάθεσαι ἐπάνω στὰ Χερουβίμ, καὶ ἐγκωμιάζεις καὶ ὑπερυψώνεις στοὺς αἰῶνες. Εἶσαι δοξασμένος ἐσύ πού κάθεσαι ἐπάνω στό θρόνο τῆς Βασιλείας σου, καὶ εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ὕμνο, καὶ ἄξιός νά ὑπερυψώνεις στοὺς αἰῶνες. Εἶσαι εὐλογημένος ἐσύ πού βρίσκεσαι στόν οὐρανό καὶ ἄξιός νά ὑμνεῖσαι καὶ νά δοξάζεις στοὺς αἰῶνες.

Ὕμνος τῶν Τριῶν Παίδων. (34-65).

Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

(Ὁ παραπάνω στίχος ἐπαναλαμβάνεται ὡς ἐπωδός μετὰ ἀπὸ κάθε στίχο).

Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε τον καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δοξολογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριο.

Δοξολογεῖτε, ὅλα τὰ νερά πού εἶναι ἐπάνω στήν ἀτμόσφαιρα, καὶ ὅλες οἱ Δυνάμεις τοῦ Κυρίου, τὸν Κύριο.

Δοξολογεῖτε, ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριο.

Δοξολογεῖτε, τό φῶς καὶ τό σκοτάδι, οἱ νύχτες καὶ οἱ ἡμέρες, τὸν Κύριο.

<p>Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψῦχος καὶ καύσων, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε δρόσοι καὶ νιφετοί, πάγοι καὶ ψῦχος, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πάχναι καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ πάντα τὰ φυόμενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα, καὶ ποταμοί, κήτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς Κυρίου, δούλοι Κυρίου, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.</p> <p>Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p>		<p>Δοξολογεῖτε, κάθε βροχή καὶ δροσιά, ὅλοι οἱ ἄνεμοι, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, φωτιά καὶ θερμότητα, ψῦχος καὶ καύσωνας, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, δροσιές καὶ χιόνια, πάγοι καὶ ψῦχος, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, πάχνες καὶ χιόνια, ἀστραπές καὶ νεφέλες, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, ἡ γῆ, τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, καὶ ὅλα ὅσα φύονται σ' αὐτήν, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, πηγές, θάλασσα, καὶ ποταμοί, τὰ κήτη, καὶ ὅλα ὅσα κινούνται στὰ νερά, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ ὅλα τὰ κτήνη τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅς δοξολογεῖ ὁ Ἰσραὴλ, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, ἱερεῖς, δούλοι Κυρίου, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, πνεύματα, καὶ ψυχές τῶν Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ στὴν καρδιά, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, Ἀνανία, Ἀζαρία, καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆτες, καὶ Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, τὸν Κύριο.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα Υἱόν καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν Κύριο.</p> <p>Τὸν Κύριο ὑμνοῦμε καὶ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p>
--	--	--

<p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.</p> <p>Τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>(Ἀντὶ Τρισαγίου ψάλλομεν τό κάτωθι).</p> <p>Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλούια.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι, καὶ ψαλάτωσάν σοι.</p> <p>Ὁ ἱερεὺς. Πρόσχωμεν!</p> <p>Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ. Σοφία!</p> <p>Ἀπόστολος.</p> <p>Πρὸς Ῥωμαίους. (ΣΤ'. 3-11).</p> <p>Ἀδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν.</p> <p>Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς</p>		<p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.</p> <p>Τὸν Κύριον ὑμνοῦμε, καὶ δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Διότι εἶσαι Ἅγιος, Θεέ μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴν δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό, καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε, καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>(Ἀντὶ Τρισαγίου ψάλλομε τό ἐξῆς).</p> <p>Ὅσοι βαπτισθήκατε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ντυθήκατε τὸν Χριστόν. Ἀλληλούια.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Ὅλη ἡ γῆ (οἱ ἄνθρωποι) ἄς σέ προσκυνήσουν, καὶ ἄς ψάλουν σ' ἐσένα.</p> <p>Ὁ ἱερέας: Ἄς προσέξουμε!</p> <p>Στίχος. Ψάλετε μέ ἀλαλαγμούς στὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ. Ἐδῶ εἶναι ἡ Σοφία!</p> <p>Ἀπόστολος.</p> <p>Πρὸς Ῥωμαίους. (ΣΤ'. 3-11).</p> <p>Ἀδελφοί, ὅσοι βαπτισθήκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, συμμετέχουμε στὸ θάνατό του μέ τό βάπτισμα. Θαφθήκαμε λοιπὸν μαζί του μέ τό Βάπτισμα συμμετέχοντας στὸ θάνατό του, ὥστε, ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς νεκρούς μέ τὴν ἔνδοξη δύναμη τοῦ Πατρὸς, ἔτσι κι ἐμεῖς (ἀναστημένοι) νὰ βαδίσουμε μέσα στὴν καινούρια ζωῆ. Διότι ἂν γίναμε σύμφυτοι (ὅπως τὰ δένδρα πού φυτεύθηκαν καὶ τράφηκαν μαζί) μέ τὸν Χριστό μέ τό Βάπτισμα, πού εἶναι ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, ὅπωςδήποτε θά γί-</p>
---	--	--

ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῆ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτία. Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες, ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτία, ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτία, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

(Ἀντί τοῦ Ἀλληλούια ψάλλομεν τό):
 Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

(Τὸ αὐτὸ ψάλλομεν καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων):

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦ διακρινεῖ.

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε;

νομε συμμετοχοὶ καὶ στήν Ἀνάστασή του, μέ τὴν προϋπόθεση ὅτι θά ἀναγνωρίζουμε, ὅτι ὁ παλαιὸς καὶ φθαρμένος ἄνθρωπος μέσα μας σταυρώθηκε μαζί μέ τόν Χριστό στό Βάπτισμα, γιά νά ἀδρανοποιηθεῖ ὡς νεκρό τό σῶμα τό ὑποδουλωμένο στήν ἁμαρτία, γιά νά μὴν εἴμαστε πλέον δούλοι στήν ἁμαρτία. Διότι ὁ πεθαμένος εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπό τή δουλεία τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν λοιπόν πεθάνουμε μαζί μέ τό Χριστό, πιστεύουμε ὅτι καί θά ζήσουμε μαζί του, διότι γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Χριστός ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς, δέν πεθαίνει πλέον ὁ θάνατος δέν ἔχει ἐξουσία ἐπάνω του. Διότι ὅταν πέθανε ὁ Χριστός, πέθανε, γιά νά καταλύσει τὴν ἁμαρτία, καί πέθανε μιά γιά πάντα· τώρα ὁμως ζεῖ τὴν ἀναστημένη ζωῆ, γιά νά δοξάζει τόν Θεό (μέ τή μετάδοση τῆς αἰώνιας ζωῆς στοὺς ἀνθρώπους). Ἔτσι κι ἐσεῖς νά θεωρεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας, ὅτι εἴσθε νεκροὶ γιά τὴν ἁμαρτία, ζωντανοὶ ὁμως γιά τόν Θεό, ἐνωμένοι μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Κύριό μας.

(Ἀντί τοῦ Ἀλληλούια ψάλλουμε τό ἐξῆς):
 Σήκω, ὦ Θεέ, νά ἐπιβάλεις τὴν δικαιοσύνη στή γῆ, διότι κάτω ἀπὸ τὴ δική σου κυριότητα βρίσκονται ὅλα τὰ ἔθνη.

(Τὸ ἴδιο ψάλλουμε καὶ στόν καθένα ἀπὸ τοὺς ἐπομένους στίχους).

Στίχοι: Ὁ Θεὸς στάθηκε ἀνάμεσα σέ συγκέντρωση θεῶν (δικαστῶν καὶ ἀρχόντων) καὶ ὡς ὑπέρτατος κριτῆς θά τοὺς κρίνει.

Στίχ. Μέχρι πότε θά κρίνετε ἄδικα, καὶ θά λαμβάνετε ὑπόψη πρόσωπα ἰσχυρῶν;

<p>Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῶ καὶ πτωχῶ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε.</p> <p>Στίχ. Ἐξέλεσθε πένητα καὶ πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.</p> <p>Στίχ. Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδέ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται. Σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.</p> <p>Στίχ. Ἐγὼ εἶπα· θεοὶ ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες. ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.</p> <p>Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.</p> <p>Σοφία. Ὁρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι. Καὶ τῷ πνευματί σου. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα. Πρόσχωμεν. Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΗ'. 1 – 20). Ὁψὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία θεωρῆσαι τὸν τάφον· καὶ ἰδοὺ σεισμός ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου</p>		<p>Στίχ. Ἀποδῶστε τὸ δίκαιο στὸν ὀρφανὸ καὶ στὸν φτωχόν, δῶστε τὸ δικαίον του στὸν ταπεινὸ καὶ τὸν φτωχόν.</p> <p>Στίχ. Ἐλευθερῶστε τὸν ἀξιοδάκρυτο καὶ φτωχόν, γλυτῶστε τον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀμαρτωλοῦ.</p> <p>Στίχ. (Οἱ ἄδικοι ὅμως κριτές) δὲν κατανόησαν (τὴν εὐθύνη τοῦ ἀξιώματός τους)· περιπατοῦν στό σκοτάδι (τῆς ἀδικίας). Γι' αὐτό ἄς συγκλονίσθουν ὅλα τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας.</p> <p>Στίχ. Ἐγὼ ὅμως σᾶς εἶπα· δικαστές, εἴσθε θεοὶ καὶ υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ (ἔχετε θεϊκὴ ἐξουσία) ὅλοι. Ἐσεῖς ὅμως ἀναίσθητοι στὴν τιμὴ αὐτὴ ἀδικεῖτε, γι' αὐτό θά πεθάνετε ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι, καὶ ὡς συνηθισμένοι ἄρχοντες χωρὶς ὑπόληψη.</p> <p>Σήκω, ὦ Θεέ, νὰ ἐπιβάλεις τὴν δικαιοσύνη στὴ γῆ, διότι κάτω ἀπὸ τὴ δική σου κυριότητα βρίσκονται ὅλα τὰ ἔθνη.</p> <p>Ἐδῶ εἶναι ἡ Σοφία. Ὁρθοί. Ἄς ἀκούσουμεν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Εἰρήνη σέ ὅλους. Καὶ στό πνεῦμα σου. Ἀνάγνωσμα ἀπὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον. Ἄς προσέξουμε. Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι. Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΗ'. 1 – 20). Ἄργα τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου, ὅταν ἐξημέρωνε ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, ἦλθε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, γιὰ νὰ δοῦν τὸν τάφο, καὶ νὰ, ἐγινε μέγας σεισμός· διότι Ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ</p>
---	--	--

καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπή καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών. Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος εἶπε ταῖς γυναῖξί· μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ καθὼς εἶπε. Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος. Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε· ἰδοὺ εἶπον ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήνητησεν αὐταῖς λέγων. Χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ. Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς. Μὴ φοβεῖσθε. Ὑπάγετε ἀπαγγεῖλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἰδοὺ τινες τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα. Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις

τὸν οὐρανό, ἦλθε στό μνημεῖο καὶ κύλισε τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο καὶ καθόταν ἐπάνω σ' αὐτήν. Καὶ ἡ ἐμφάνιση καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ὡς ἀστραπή καὶ τὸ ἔνδυμά του ἦταν λευκό ὅπως τὸ χιόνι. καὶ ἀπὸ τὸ φόβο πού προκάλεσε ἡ παρουσία του συγκλονίσθησαν οἱ φύλακες, καὶ ἔγιναν σάν νεκροί. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε στίς γυναῖκες· μὴ φοβᾶσθε ἐσεῖς· διότι γνωρίζω ὅτι ζητεῖτε (μέ πόθο καὶ εὐλάβεια) τὸν Ἰησοῦ τὸν σταυρωμένο· δέν εἶναι ἔδῳ· διότι ἀναστήθηκε, ὅπως εἶπε. Ἐλᾶτε, δεῖτε τὸν τόπο, ὅπου ἦταν θαμμένος ὁ Κύριος. Καὶ ἀφοῦ πᾶτε γρήγορα πεῖτε στοὺς Μαθητές του, ὅτι ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ νά, προπορεύεται πρὶν ἀπὸ σᾶς στή Γαλιλαία· ἐκεῖ θά τὸν δεῖτε· νά, σᾶς εἶπα (αὐτό πού εἶχα ἐντολή νά σᾶς πῶ). Καὶ ἀφοῦ βγῆκαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο γρήγορα, μέ φόβο (ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἀγγέλου) καὶ μέ χαρὰ μεγάλη, ἔτρεξαν νά ἀναγγεῖλουν ὅλα αὐτά στοὺς Μαθητές του. Καὶ καθὼς πήγαιναν νά τὰ ἀναγγεῖλουν στοὺς Μαθητές του, νά, ὁ Ἰησοῦς τίς συνάντησε λέγοντας. Χαίρετε. Καὶ αὐτές, ἀφοῦ πλησίασαν, (δέν ἐτόλμησαν νά ἀγγίξουν τὸ σῶμα του, ἀλλά μέ εὐλάβεια πολλή) ἔπιασαν μόνο τὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησαν. Τότε λέγει σ' αὐτές ὁ Ἰησοῦς. Μὴ φοβᾶσθε. Πηγαίνετε καὶ ἀναγγεῖλετε στοὺς ἀδελφούς μου νά πᾶνε στή Γαλιλαία, κι ἐκεῖ θά μέ δοῦν. Καὶ καθὼς πήγαιναν αὐτές, κάποιοι ἀπὸ τὴ φρουρά ἦλθαν στήν πόλη καὶ ἀνήγγειλαν στοὺς ἀρχιερεῖς ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Καὶ ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ἐκεῖνοι μαζί μέ τοὺς προὔχοντες καὶ ἔκαναν σύσκεψη, ἔδωσαν ἀρκετά χρήματα στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εἶπαν· πεῖτε ὅτι τὴ νύχτα οἱ Μαθητές του ἦλθαν καὶ τὸν

λέγοντες· εἶπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων. Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσωμεν. Οἱ δὲ λαβόντες τὰ ἀργύρια ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν. Καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν προσεκύνησαν αὐτῶ, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων. Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

(Καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ἀντὶ δὲ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον.

Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία, καὶ στήτω μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ μηδὲν γῆϊνον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς

ἔκλεψαν τὴν ὥρα πού ἐμεῖς κοιμώμασταν. Καὶ ἂν φθάσει αὐτό στὰ αὐτιά τοῦ ἡγεμόνα, ἐμεῖς θά τὸν πείσομε καὶ θά σᾶς ἀπαλλάξουμε ἀπὸ κάθε ἀνησυχία. Καὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ πῆραν τὰ χρήματα, ἔπραξαν σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες πού πῆραν. Καὶ διαδόθηκε ὁ λόγος αὐτός (γιά τὴν κλοπὴ τοῦ σώματος) μεταξύ τῶν Ἰουδαίων μέχρι σήμερα. Καὶ οἱ ἕνδεκα Μαθητές πορεύθησαν (πῆγαν) στήν Γαλιλαία, στό ὄρος πού τοὺς ὑπέδειξε ὁ Ἰησοῦς. Καὶ μόλις τὸν εἶδαν, τὸν προσκύνησαν, μερικοὶ ὁμως δίστασαν. Καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντά τους ὁ Ἰησοῦς, ὁμίλησε σ' αὐτοὺς λέγοντας. Μοῦ δόθηκε κάθε ἐξουσία στόν οὐρανό καὶ ἐπάνω στή γῆ. Πηγαίνετε λοιπόν καὶ διδάξτε σέ ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντάς τους στό Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντάς τους νά τηροῦν (νά ἐφαρμόζουν) ὅλα ὅσα σᾶς παρήγγειλα· καὶ νά, ἐγὼ θά εἶμαι μαζί σας μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

(Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου).

Ἀντὶ τοῦ Χερουβικοῦ, ψάλλουμε τὸ παρακάτω τροπάριο.

Ἄς σιγήσει (ἄς μείνη σιωπηλός) κάθε θνητός ἄνθρωπος (κάθε σάρκα), καὶ ἄς σταθεῖ μέ φόβο καὶ τρόμο, καὶ ἄς μὴ σκέπτεται μέσα του τίποτε γῆϊνο· διότι ὁ Βασιλιάς τῶν βασιλέων, καὶ Κύριος τῶν ἐξουσιαστῶν, ἔρχεται νά σφαγιασθεῖ, καὶ νά δοθεῖ, γιά νά φαγωθεῖ ἀπὸ

βρῶσιν τοῖς πιστοῖς· προηγοῦνται δὲ τούτου, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, μετὰ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας· Τὰ πολυόματα Χερουβίμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ, τὰς ὄψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον· Ἀλληλούια.

τούς πιστούς· Καὶ προηγοῦνται (προχωροῦν) πρὶν ἀπ' αὐτόν οἱ ὄμιλοι τῶν Ἀγγέλων μέ τή σειρά τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τοῦ καθενός· Τά χερουβίμ μέ τά πολλά μάτια, καὶ τά Σεραφίμ μέ τίς ἕξη φτεροῦγες, καλύπτοντας (ἀπό εὐλάβεια) τά προσωπά τους, καὶ κραυγάζοντας τόν ὕμνο· Ἀλληλούια (Ὑμνεῖτε τόν Θεό).

